

Bengt-Erik Andersson:

Ungdom i Göteborg

Rapport från pedagogiska institutionen, Göteborgs universitet 72 s

För ett mänskligare arbetsliv

Arbetsförhållanden och arbetsmiljö

Årsredogörelse från generaldirektören för Internationell arbetsbyrå 92 s

Eva Insulander:

Barnen och betongen

En rapport om barns villkor i en svensk förort

Liber Förlag 127 s, ca kr 30:— inkl moms

Nils F Petersson, Martin Friberg, Anders Gullander, Anita Isaksson, Jan-Erik Hansson, Siv Törnqvist:

Undersökning av lokalvårdares arbetsmiljö

Arbetsarkyddstyrelsen 55 s

Ingvar Holmér, Sture Arvidsson:

Arbete i gasskyddsdräkt

Värme- och arbetsbelastning i två typer av oventilerade gasskyddsdräkter

Arbetsarkyddsverket 32 s

W H Haus, W Obervittler (red):

Geriatric in der Praxis

Springer-Verlag Berlin 298 s, DM 48,—

Margareta Hedén-Chami:

Självförtroendeträning i relation till andra

Håkan Ohlssons Förlag 64 s, ca kr 26:—

Drug dependence — treatment and treatment evaluation

Skandia International Symposia 312 s

Red: Sten Söderberg

De gamla och hälsopolitiken

Till landstingsförbundets kongress i Umeå i juni månad framlades en serie skrifter under devisen "Framtida vård under debatt". Häftet "Hälsopolitiken om de äldre" kommenterades av sekr Birgitta Pettersson i *Landstingens tidskrift* 7/75:

ATP-pensioner och pengar på banken i all ära — de lär oss inte att gå hjälpligt efter ett lärbensbrott och de är dåliga på att sköta om liggsår. För detta behövs det människor, arbetsföra, medkännande människor. Problemet gäller alltså oss alla. Det är dessutom väl förutsebart. Vi måste både planera och handla. Och det snabbt.

Behovet av vård ökar med stigande ålder. Personer som är sjuttio år och äldre svarar för hälften av den totala sjukvårds-konsumtionen. Mot den bakgrunden är det lätt att inse, att redan kända förändringar i befolkningens åldersfördelning kommer att sätta hälso- och sjukvården på mycket svåra prov.

Dessa frågor belyses i debattskriften "Hälsopolitiken och de äldre". År 1970 fanns 715 000 personer i de aktuella åldersgrupperna. Inom femton år kommer antalet att öka till en miljon. Enbart för att bibehålla nuvarande standard i fråga om vårdens innehåll, och för att öka platsantalet i takt med den växande andelen äldre människor, krävs stora ekonomiska satsningar.

Till detta kommer kritiken mot dagens förhållanden.

Man efterlyser en mänskligare vård, där patienterna ges större möjligheter till normal livsföring, och där vårdpersonalen får mera tid att ägna sig åt personlig omvårdnad. Skall också sådana behov tillgodoses, krävs en fördubbling av antalet anställda inom långtidsvården fram till 1985.

År samhället berett att ta på sig ansvaret för en bättre och mänskligare vård för en växande generation pensionärer? Det är den grundläggande fråga som måste diskuteras, och som har större betydelse än någon annan för hälso- och sjukvårdens totala resursbehov.

Men det räcker inte att diskutera omfattningen av samhällets insatser, när de gamla är ur stånd att klara sig utan slutet sjukvård. Hur kan man skapa fullgoda alternativ till långtidsvården, och vilka krav ställer det på primärkommunerna?

Frågan har direkt anknytning till den pågående omstruktureringen av kommunernas åldersvård, och aktualiserar ett ytterligare fördjupat och konkret praktiskt samarbete mellan kommuner och landsting. Därvid måste också fördelningen av ansvaret för de äldres situation klargöras.

Man har i olika sammanhang diskuterat möjligheterna att skjuta upp behoven av andra och mera resurskrävande insatser genom ökat stöd åt de gamla i deras invanda hemmiljö. Det kan ligga nära till hands att tro, att vinster av både mänsklig och annan art kan göras genom sådana stödåtgärder. Detta är dock mera en förhoppning än en bedömning grundad på faktiska kunskaper och målinriktade undersökningar. Det är därför berättigat att ställa en tredje fråga: Bör landstingen aktivt verka för att forskningsinsatser som avser de äldres vårdssituation och sätten att förebygga eller uppskjuta institutionell vård prioriteras?

Skriften "Hälsopolitiken och de äldre" vill väcka debatt och mana till snabb handling. Den söker inte — för att nå dessa syften — spetsa till problemen. Det behövs inte.

"Tredje ålderns" problem

Hur vi bäst skall kunna tillgodogöra oss vår semester — det planerar vi vanligen och omsorgsfullt flera månader före den dag vi skall börja den. Men hur organiserar vi för vår tid som pensionärer? Ofta inte alls. Och ändå kan den epoken komma att omfatta mer än en fjärdedel av vårt liv och bli — om vi får ha hälsan — kanske vår mest harmoniska, skriver Eva Bohm i ett stort reportage i *Arbetsgivaren* 21/75 under rubriken "Förbereelser för 'tredje åldern'."

Kan vi då planera så att vårt liv på äldre dar får en mening?

Ja, åtminstone kan man försöka. Och förresten är den som nuförtiden går i pension inte att betrakta som särskilt gammal. Det är en människa som ofta nått kulmen av erfarenhet och som besitter maximala kunskaper i sitt arbete. En nybliven pensionär har säkert mycket att ge samhället och att lära ut. Och man kanske skulle använda orden "i tredje åldern" i stället för "på äldre dar".

Det var amerikanerna som började försöka häva "pensioneringschocken". Normmännen följde snart efter. I Sverige började vi omkring 1970 få upp ögonen för frågan. Det var dels genom professor Jan Helander och det nybildade Institutet för Gerontologi i Jönköping (gerontologi = Läran om det friska åldrandet), dels genom det av staten godkända Studieförbundet Vuxenskolan.

Vuxenskolan är Sveriges näst största studieförbund om man räknar storleken i antal studietimmar per år. Det har länge bedrivit verksamhet bland pensionärer och därigenom funnit att dessa hade mycket dåligt reda på vad samhället har att erbjuda dem av aktiviteter och sociala förmåner.

Med sikte på yrkesarbetande i åldern 55—65 år och i samråd med gerontologiska institutet utarbetade studieförbundet ett kursmaterial för studiecirkelverksamhet, "År med Innehåll", och utbildade cirkelledare — man rekryterade då personer med livserfarenhet och bra grundutbildning,

speciellt i psykologi och gärna även i pedagogik.

Sina idéer presenterade Vuxenskolan för företag och organisationer i olika län genom att anordna seminarier för dem. Det är mest större företag som man har vänt sig till, men man ser fram mot att snart få flera småföretag att gå samman om en kurs. En sådan omfattar 24—30 timmar med 8 deltagare.

Det gick lite trögt i början att få företag att intressera sig för denna kursverksamhet, men snart lossnade det. Blä kom IBM som redan hade planer på att anordna någon form av "pensionärsutbildning" och som just sökte en lämplig form för att verkställa den.

Då företagen började erbjuda sina blivande pensionärer att gå igenom kursen, var det först mest kvinnor som anmälde sig. Men nu, efter två och ett halvt års arbete med dessa kurser, konstaterar Vuxenskolan att kursdeltagarna består av lika många män som kvinnor.

Under sitt senaste verksamhetsår har Vuxenskolan anordnat ca 100 cirklar med 10—12 deltagare inom Stockholmsområdet. Intresset bara växer, och Vuxenskolan börjar få konkurrens av andra studieförbund, blä TBV (Tjänstemännens bildningsverksamhet) som i dagarna har inbjudit till seminariet "Planera för pension".

Bättre sysselsättning för ungdom

Arbetsmarknadssituationen för ungdomar har förbättrats markant i förhållande till lågkonjunkturen i början av 70-talet, skriver AMS:s tidning *Arbetsmarknaden* i nr 16/75 som särskilt handlade om ungdom och som distribuerades i stor upplaga till ungdomar som i vår slutade olika former av skolutbildning.

Förvärvsintensiteten bland ungdomar i åldern 16—24 år ökade kraftigt under 1974, och andelen ungdomar på arbetsmarknaden var första kvartalet 1975 65,9 procent mot 63,3 samma tid förra året. Trots en

befolkningsminskning i de aktuella åldrarna ökade antalet sysselsatta ungdomar med 25 000 under denna tid. Arbetslösheten minskade från 33 000 till 24 000.

Dock är arbetslöshetsprocenten dubbelt så hög för ungdomar som för arbetskraften totalt. För flickorna har under vissa perioder, arbetslösheten varit dubbelt så hög som för pojkarna.

Den högsta relativa arbetslösheten har de yngsta — ungdomar under 20 år.

Enligt AKU — arbetskraftsundersökningarna — i april hade dock sysselsättningen ökat och arbetslösheten minskat något för kvinnor i åldern 16—24 år, medan det var tvärt om för männen.

Det är svårt att med säkerhet säga vad som ligger bakom denna förändring. Möjligen ligger något av förklaringen i att sysselsättningen ökat främst inom näringsgrenen offentliga tjänster, där många arbetsuppgifter finns som flickorna gärna söker sig till, medan sysselsättningen minskat inom tillverkningsindustrin.

Mindre papper — mera vård

Den administrativa rutin som infördes i samband med den allmänna tandvårdsförsäkringen har på många håll både inom folk- och tandvården och bland privatpraktiserande tandläkare upplevts som betungande, konstaterar landstingsförbundets styrelse. Det sker i ett yttrande över en moderat riksdagsmotion. I den vill motionärerna blä att riksdagen uttalar att blankettrutiner och liknande i samband med all försäkringsreglerad vård nedbringas till det absolut nödvändigaste för att skaffa större utrymme för verkligt vårdarbete.

Förbundsstyrelsen har i sitt yttrande utgått från förhållandena inom tandvården. Rutinens omfattning har främst sin grund i att tandvårdsförsäkringen är en ny verksamhet under uppbyggnad, påpekar styrelsen. Betydande belopp betalas varje månad från försäkringskassan till

enskilda tandläkare, tandtekniker och folktandvården. Den ekonomiska kontrollen måste således — vilket landstingsförbundet accepterat — spela en väsentlig roll. Även av andra skäl — odontologisk och ekonomisk uppföljning — fordras för närvarande relativt omfattande uppgifter från tandläkarna.

Styrelsen menar att den betydande administrativa arbetsbelastningen skall kunna minskas sedan tillräcklig erfarenhet av försäkringen vunnits. Strävan bör vara att blankettrutiner och andra administrativa förhållanden skall begränsas så långt möjligt.

Handikappades rätt (s)

Socialdemokratiska partistyrelsens arbetsgrupp för politiken i handikappsfrågor har nu framlagt sitt förslag i en programskrift "Trygghet och rättvisa åt handikappade". Ordförande i gruppen är socialminister Sven Aspling. LO-tidningen *Fackföreningsrörelsen* 15/75 redogör:

I programförslaget konstateras att de handikappades behov av olika samhällsinsatser ibland uppfattas som en minoritetsfråga. Men det är ett felaktigt synsätt. Behoven rör stora samhällsgrupper. Och vi löper alla risk att bli handikappade.

Det finns ingen exakt uppgift om hur många handikappade det finns i Sverige.

Uppskattningsvis är omkring 800 000 personer i åldern 15—75 år mer eller mindre rörelsehindrade. Av dessa är ca 100 000 gravt rörelsehindrade och ca 25 000 rullstolsbundna.

Man räknar med att ca 200 000 vuxna har så svåra synskador att de inte kan läsa vanlig skrift ens med hjälp av glasögon.

Hörselskadorna blir allt vanligare. Ca 150 000 beräknas vara beroende av hörapparat.

Omkring en procent av alla barn som föds är psykiskt utvecklingsstörda eller kommer senare att bli utvecklingsstörda.

Utöver dessa grupper bör man också bl a ta med de många som är socialt handikappade, dvs människor som av olika orsaker

hamnat utanför samhällsgemenskapen.

Ett ur LO-synpunkt mycket intressant avsnitt i programförslaget handlar om de handikappade och arbetslivet. I detta avsnitt konstateras att rätten till arbete är en central utgångspunkt för det politiska reformarbetet och att denna rätt måste hävdas med särskild kraft för de handikappade.

För att förverkliga den här målsättningen krävs enligt programförslaget bl a följande:

- En aktiv sysselsättningspolitik med hög ambitionsnivå och med särskild inriktning på de handikappades problem.
- Förstärkt och utbyggd trygghetslagstiftning på arbetslivets område.
- Effektiv arbetsförmedling med tillräckliga resurser.
- Skyldighet för arbetsgivarna att anmäla alla lediga platser till arbetsförmedlingen.
- Främjande av anpassningsgruppernas verksamhet. Ökad inriktning på nyanställningar.
- Förstärkt yrkesinriktad rehabiliteringsverksamhet.
- Ökade möjligheter till skyddad sysselsättning.
- Dagcentraler o dyl som ger meningsfull sysselsättning, träning och andra aktiviteter åt dem som inte på grund av handikapp kan utföra vanligt förvärvsarbete.

I linje med LO-krav

Jan Axelsson har intervjuat Håkan Walander, chef för LOs socialpolitiska enhet och sekreterare i LOs handikappråd.

Han säger så här om det avsnitt i programmet som handlar om arbetslivet:

— De krav som förs fram går helt i linje med de diskussioner vi fört i LOs handikappråd. De stämmer också med de synpunkter som finns i LOs arbetsmarknadspolitiska rapport.

— Det är viktigt att vi på detta sätt får ett program som stakar ut framgångsvägen för vårt fortsatta arbete med handikappfrå-

gorna. Ur LOs synpunkt är det mycket tillfredsställande att man tagit rätten till arbete som utgångspunkt för åtgärder på det här området. Rätten till arbete betyder självfallet mest just för dem som av olika anledning tillhör de svaga i samhället.

Håkan Walander understryker

att fackföreningsrörelsen har ett stort ansvar för att handikappolitiken fungerar i praktiken. Det kanske viktigaste instrumentet i det sammanhanget är anpassningsgrupperna ute i företagen.

I programförslaget konstateras att en huvuduppgift för handikappolitiken måste vara att förebygga handikapp. Den andra huvuduppgiften är att människor med olika handikapp ska kunna leva så normalt som möjligt och i gemenskap med andra.

Införsel i sjukpenning

Det skall bli möjligt att ta ut skatter och allmänna avgifter samt böter och viten genom införsel i sjukpenning och liknande ersättningar. Detta föreslås i en promemoria, "PM angående införsel i sjukpenning m m" som upprättats i justitiedepartementet.

Riksskatteverket har i en skrivelse till justitiedepartementet framhållit att sjukpenningen numera har karaktär av lön, vilket innebär att skatteavdrag görs vid utbetalningen. Den nya sjukpenningen, som avses täcka 90 proc av inkomsten, är i princip likställd med sådan sjuklön som betalas av arbetsgivaren. I sådan får införsel göras för alla slags fordringar.

Enligt gällande regler kan införsel i sjukpenning göras beträffande underhållsbidrag och vissa kommunala bidragsfordringar som står underhållsbidragen nära.

I promemorian framhålls, att det ibland bör finnas utrymme även för införsel i sjukpenning och liknande för skatter, böter m. m. Som exempel nämns fall då ensamstående eller någon med ringa försörjningsbörda har hög inkomst och därför även hög sjukpenning.

Införande av möjlighet att göra införsel i sjukpenning för skatter och allmänna avgifter samt böter och viten torde enligt promemorian också motverka eventuella missbruk av sjukförsäkringsförmånerna.

Införselmöjligheten torde, heter det vidare, ibland även kunna vara till fördel för gäldenären.

Om införsel inte kan äga rum, kan det bli aktuellt att göra vanlig sakutmätning, om gäldenären har utmättningsbar egendom. Exekutiv försäljning kan emellertid ofta ge dåligt resultat och alltså innebära värdeförstöring för ägaren.

Även sjukpenning m m enligt privat sjuk- eller olycksfallsförsäkring omfattas av förslaget.

Riksskatteverket hade föreslagit att även *utmätning* skulle kunna äga rum i sjukpenning och liknande. I promemorian påpekades emellertid att det utmättningsfria belopp som skall förbehållas gäldenären skall vara avsevärt större vid utmätning än vid införsel. Utrymme torde sällan finnas för utmätning, varför någon sådan utvidgning inte föreslås.

Det är kanske svårt att göra invändningar mot den föreslagna ordningen men man vågar förutspå ökade besvär för sjukvårdens kuratorer och en och annan tragedi, när sjuka personer finner sig utsatta för oväntat byråkratiskt krångel. Utan att yrka på "baklänges"-reformer kan konstateras att den gamla ogravrade sjukersättningen hade sina tjänster.

Nedbrytbara plaster — en fara?

Unifos Kemi AB i Stenungsund har sänt ut en elegant broschyr "Om energi, plast och miljö", givetvis frammanad av att petroleum ofta angrips i miljödebatten. En artikel "Är det verkligen önskvärt med nedbrytbara plaster?" innehåller flera synpunkter som stämmer till eftertanke. Många röster har höjts för att göra plasterna likvärdiga med papper när det gäller att "försvinna" i naturen. Därom säger Unifos:

Vi har inte okritiskt kunnat ställa oss bakom en lansering av nedbrytbart polyeten. I ett något större perspektiv än vad laboratorieförsök och fältförsök kan er-

bjuda dyker samhällsfrågorna upp. Och de är inte lätta att besvara: vad händer om nedbrytbara plaster sprids? och hur "tål" allmänheten vetskapen om nedbrytbart plast?

Redan en granskning av de tekniska frågorna tyder på att problemet inte är enkelt.

Under inverkan av solljus förvandlas polyeten efterhand, för att slutligen bli ett fint pulver med betydligt reducerad molekylvikt. Kan då detta bilda grogrund för vidare biologisk nedbrytning? Och vad bildas i så fall? På dessa områden saknas ännu genomgripande studier.

En annan teknisk/praktisk fråga är hur mycket solljus en i svenskt klimat kastad förpackning verkligen utsätts för. Utgångspunkten för nedbrytbarheten är i de flesta fall solljusbestrålning. Från september till maj erbjuder inte solen i Norden tillräcklig strålningsenergi. Och i de fall förpackningen råkar hamna i skuggan av en buske, byggnad eller ett träd blir solens inverkan inte heller mycket att räkna med.

Inom distributionen finns andra otillräckligt granskade konsekvenser. De flesta människor kommer även i fortsättningen att ha svårt för att skilja mellan olika plaster, papper, kartong etc. Man kommer troligen att handskas med allt avfall på samma sätt. Medvetandet om att "plast bryts ned" kommer sannolikt att leda till ännu sämre skräpansvar hos den enskilde — dvs motverka kampanjer av typen "Håll Sverige Rent!"

Självklart måste materialvalet och materialens egenskapskombinationer göras efter den primära användningen. Förpackningar skall skydda den förpackade varan. Om det är fel på våra skräpvanor så skall vi inte därför göra dåliga förpackningar. Även om det finns gamla bilvrak i naturen som är mycket störande för ögat, så har väl ingen kommit på den absurda idén att man skall konstruera bilar av så dåligt stål att de snabbt rostar ned.

För övrigt skulle självförstörande plaster innebära en så allvarlig försämring av egenskaperna som förpackningsmaterial att detta skulle omöjliggöra varje återanvändning av plasterna.

Utöver detta kan man peka på en rad andra negativa effekter.

Plasterna har hittills betraktats som mycket motståndskraftiga

och för kablar och rör har de fått en livslängd som ligger upp emot en människoålder. Att sida vid sida med dem lansera andra varianter som bara håller några veckor kan få konsekvenser som är nästan omöjliga att överblicka. Hur undviker man förväxlingar mellan dessa till det yttre mycket lika material?

Förväxlingar kan ske på många olika ställen i hanteringskedjan: hos råvaruproducenten, hos förpackningstillverkaren, hos handeln och hos konsumenten. Och därtill måste man lägga riskerna för förväxlingar hos dem som inte kan läsa liksom utlänningar som inte förstår landets språk. Hur skall dessa nås av budskapet att förpackningsmaterialet som de håller i sin hand bara har begränsad varaktighet. Det är ännu många gånger svårt att få allmänheten att inse att innehållet i sig självt har begränsad livslängd — mjölk, smör och andra färskvaror. Hur skall vi då vänta oss att kunskapen om att förpackningen inte tål solsken skall nå ut till alla. Problemen med vår låga skräpkultur måste kunna lösas med andra medel.

Man kan också erinra om den stora användningen av plaster inom sjukvården där nedbrytbart material knappast är önskvärt.

Läkarförbundet och § 32

Läkarförbundet har i remissyrkande tillstyrkt § 32-utredningen och framhållit det angelägna i att demokratiseringsprocessen inom arbetslivet påskyndas. Men så kommer man som så många andra remissyrkare in på nödvändiga undantag inom det egna facket. Läkartidningen 25/75 rapporterar:

Eftersom det primära målet inom sjukvården är att med patienten i centrum erbjuda de vårdökande en kvalitativt och kvantitativt fullgod sjukvård får frågan om de anställdas inflytande inte äventyra denna målsättning. Som läkarförbundet framhållit i sitt remissyttande måste medbestämmande för personalen inom sjukvårdens om-

råde bygga på de grundläggande förutsättningarna att kvalitetskravet i vården av de sjuka inte får eftersättas och att strikt medicinska frågor inte kan avtalsregleras.

En företagsdemokrati som exempelvis skulle innebära omröstningar om diagnostik och terapi måste självfallet avvisas. Med hänsyn till lagstiftningen om läkares medicinska ansvar kan företagsdemokrati inom sjukvårdens område inte tillåtas omfatta strikt medicinska frågor och ställningstaganden.

Det är förvisso kloka ord men behövde de verkligen sägas? Angelägnare är nog detta påpekande:

Att avtalsfriheten inom den offentliga sektorn måste inskränkas i sådana fall då den eljest skulle komma i konflikt med grundläggande demokratiska principer rörande medborgarnas politiska rättigheter är ofrånkomligt. Det

bör emellertid med skärpa betonas att lagstiftaren måste vara ytterst restriktiv med sådana inskränkningar och att principen om samma förhandlings- och avtalsrätt för offentligt anställda som för anställda inom den privata sektorn måste upprätthållas.

De farliga fyrverkerierna

Skärpta bestämmelser om förvärv, innehav och nyttjande av fyrverkeripjäser föreslås av pyroteknikutredningen. Nuvarande åldersgräns, 15 år, för förvärv av vissa pjäser föreslås bli slopad och ersatt av strängare bestämmelser. Vidare skall enligt förslaget särskilt tillstånd krävas för import av pyrotekniska varor

utom kemikalier. Förslagen läggs fram i betänkandet "Pyrotekniska varor. Risker och regler".

Utredningen har studerat på marknaden förekommande varor, deras skadeverkningar samt tillämpningen av gällande bestämmelser på området.

Utredningen har funnit att såväl person- och sakskador som betydande allmänna störningar orsakas av pyrotekniska varor, främst genom det utbredda bruket av så smållare och svärmare. Som särskilt allvarlig bedömer utredningen den höga frekvensen av skadade minderåriga, inträffade ögonskador och befarade hörselskador samt störningar genom pjäser med knalleffekter.

Mot denna bakgrund föreslår utredningen en särskild lag om pyrotekniska varor med skärpta bestämmelser om förvärv, innehav och nyttjande av sådana varor. Förslagen har i flera avseenden utformats med gällande danska bestämmelser som förebild.

socialmedicinsk tidskrift -kontrollerad upplaga

Prenumerationspris (inklusive moms.)

Helår kr 45, halvår 25

Studerande helår kr 25.

Tidskriften utkommer med 10 nummer per år (1 per månad utom juli och augusti).

Lösnummer kr 7: — (exkl. moms.) Dubbel-nr och Special-nr högre pris.

Återgivande helt eller delvis av originalartiklar ur smt utan angivande av källan förbjudes.

Utgivningsplan 1975

Nummer	1	2	3	4	5	6	7—8	9	10
Utkommer	24/1	21/2	21/3	25/4	26/5	20/6	26/9	7/11	12/12
Sista manusdag för annonser:									
sättning	3/12	17/1	10/2	15/3	10/4	9/5	11/8	29/9	3/11
helt material	6/12	20/1	17/2	20/3	17/4	16/5	18/8	6/10	10/11

Prenumerationsavdelning:

Fack, 104 01 Stockholm 60

Tel. 08/87 34 91 Postgiro 1179-1

Annonsavdelning:

Intendent Claes Johansson, Vitögatan 2, 861 00 Timrå
Tel. 060/57 49 52

Annonspriser:

Omslagets andra sida kr 600, omslagets fjärde sida kr 700,

helsida kr 550, halvsida kr 350, tredjedelssida kr 275 kvartsida kr 200

Spalthöjd 210 mm, spaltbredd 70 mm, sidans bredd (2 spalter) 150 mm.